

Pacifisme
 Militærnægtelse
 Civilulydighed
 Ikkevold
 Freds – og
 Konfliktløsning

INDHOLD

Atter krig i Europa? Ikke i vores navn! <i>af Gerhard Schröder, Roman Herzog m.fl.</i>	2
Gensyn med Danmarks Mest Ustraffede Mand <i>af Tom Vilmer Paamand</i>	3
Stem nej til ny krig i Afghanistan <i>udtalelse fra Valby og Sydvest mod Krig m.fl.</i>	4
Gentænk fredsprocessen i Israel-Palæstina nu <i>af Rådet for International Konfliktløsning m.fl.</i>	5
Irak havde alligevel masseødelæggelsesvåben	5
Danmark opfordrer til en verden uden atomvåben <i>af Tom Vilmer Paamand</i>	6
Danmarks favorit krigsfly er skabt til atombomber	6
Hvem stemmer for krig, og hvem for fred?	7
Boganmeldelse: Kampen for fred under krig <i>af Tom Vilmer Paamand</i>	8
Hvorfor er der et holdningsskift i forholdet til krig? <i>af Lars Ulrik Thomsen</i>	10
90 procent af de unge fravælger militæret	11
<i>af Tom Vilmer Paamand</i>	11
AMKs Fredsrose til Christian Juhl	11
Lidt om foreningen AMKs aktiviteter <i>af Hasse Schneidermann</i>	12

1914
 CHRISTMAS TRUCE
 CENTENARY
2014

Julefred i skyttegraven

HUSK at betale kontingent (nu også Swipp), så AMK fortsat kan arbejde for pacifismen!

ATTER KRIG I EUROPA? IKKE I VORES NAVN!

Af Gerhard Schröder, Roman Herzog og 63 andre tyske pingere.

Ingen ønsker krig. Men USA, EU og Rusland driver uafvendeligt mod den, hvis ikke de formår at standse denne katastrofale spiral af trusler og modtrusler. Alle europæere, herunder Rusland, har fælles ansvar for fred og sikkerhed. Kun ved altid at holde dette mål for øje, undgår man at ende i grøften.

Ukraine-konflikten viser, at misbruget af magt og dominans ikke er fortid. Ved afslutningen af Den Kolde Krig i 1990 var vi alle håbefulde.

Men succesen med den efterfølgende afspændingspolitik og de fredelige revolutioner har gjort os søvnige og skødesløse, både i øst og i vest. Amerikanere, europæere og russere mistede ideen om at gøre krig til fortid. For at forklare Putins folkeretsstridige annektering af Krim, er det nødvendigt at se på Vestens truende udvidelse mod Øst, der skete uden aftale med Moskva.

I dette øjeblik er hele kontinentet i stor fare, og Tyskland spiller en særlig rolle for at bevare freden. Det var gennem fornuftig handlen fra den daværende tyske regering, støtte fra vore vestlige allierede, Mikhail Gorbatsjovs udsyn og det russiske folks beredvillighed til forsoning, at Europas deling blev overvundet. At opnå tysk enhed fredeligt var en stor og fornuftspræget gestus fra de sejrende magter, og en beslutning af historiske dimensioner. Fra denne overvundne opdeling skulle en solid europæisk fred og sikkerhed bygges, fra Vancouver til Vladivostok. Dette blev vedtaget af alle 35 stats- og regeringschefer fra CSCEs medlemsstater november 1990 i ”Paris-charteret for et nyt Europa”. På grundlag af aftalte principper og de første konkrete foranstaltninger kunne der fastlægges et ”Fælleseuropæisk Hus”, hvor alle de berørte lande havde den samme sikkerhed. Men i tiden efter gik politikken ikke længere mod dette mål. Folk i Europa har fået frygten tilbage.

Vi, der har underskrevet denne tekst, appellerer til Forbundsregeringen om at påtage sig ansvaret for fred i Europa. Vi har brug for en ny afspændingspolitik for Europa. Dette er kun muligt på grundlag af lige sikkerhed for alle, som lige og gensidigt respekterede partnere. Den tyske regering går ikke en gang, når den i denne fastlåste situation fortsat kalder til eftertanke og dialog med Rusland. Ruslands sikkerhedsbehov er lige så legitime og udprægede som tyskernes, polakkernes, balternes og ukrainernes.

Vi må ikke presse Rusland ud af Europa. Det ville være uhistorisk, ufornuftigt og farligt for freden. Siden Wienerkongressen i 1814 har Rusland tilhørt de anerkendte retningsgivende magter i Europa. Alle, der har forsøgt at ændre dette med vold, har lidt et blodigt nederlag – senest Hitler-Tyskland, der led af storhedsvanvid, og som i 1941 i et morderisk angreb også søgte at undertvinge Rusland.

”USA, EU og Rusland driver uafvendeligt mod krig, hvis ikke de formår at standse denne katastrofale spiral”

Vi opfordrer medlemmerne af den tyske Forbundsrag, politikere med mandat fra folket, til at leve op til situationens alvor og Forbundsregeringens fredspligt. Dem, som kun skaber fjendebilleder og placerer skyld ensidigt, forværrer spændingerne på et tidspunkt, hvor alle signaler bør gå mod afspænding. Ledetråden for tyske politikere må være integration og ikke udelukkelse.

Vi appellerer til medierne om mere overbevisende end hidtil at opfylde deres pligt til fordomsfri nyhedsformidling. Ledende artikler og kommentarer dæmoniserer hele folkeslag uden at anerkende deres historie i fornøden grad. Enhver udenrigspolitisk kyndig journalist burde kunne forstå russernes frygt, da NATO i 2008 inviterede Georgien og Ukraine til at blive medlemmer af alliancen.

Det drejer sig ikke om Putin. Statsmænd kommer og går. Det drejer sig om Europa. Det drejer sig om igen at fjerne folks angst for krig. Dette kan ansvarlig journalistik baseret på solid forskning hjælpe meget på.

Den 3. oktober 1990, på Dagen for Tysk Enhed, udtalte den tyske forbundspræsident Richard von Weizsäcker:

”Den kolde krig er overvundet. Frihed og demokrati har nu slået rod i næsten alle stater; nu kan de knytte sig tættere også institutionelt, så at de kan få en fælles livs- og fredsorden. Nu begynder et helt nyt kapitel i de europæiske folks historie, hvor målet er fælleseuropæisk enighed.

”Vi står over for et klart valg, et samlet Europa eller at falde tilbage til de smertefulde historiske eksempler”

Det er et stort mål. Vi kan opnå dette, men vi kan også miste det. Vi står over for et klart valg, et samlet Europa eller at falde tilbage til de smertefulde historiske eksempler på nationalistiske modsætninger i Europa.”

Før konflikten om Ukraine troede vi på, at Europa var på rette spor. Richard von Weizsäckers påmindelse er i dag, et kvart århundrede senere, mere relevant end nogensinde.

Appellen er underskrevet af tidligere statsmænd fra hele det politiske spektrum samt tilsvarende personligheder. Blandt de mest kendte er fhv. forbundskansler Gerhard Schröder, fhv. forbundspræsident Roman Herzog, fhv. justitsminister Hans-Jochen Vogel, og fhv. indenrigsminister Otto Schily, samt 60 andre kendte personer i Tyskland. Oversat fra tysk af Tom Paamand.

Zeit.de/politik/2014-12/aufruf-rusland-dialog

Openpetition.de/petition/online/appell-wieder-krieg-in-europa-nicht-in-unserem-namen

GENSYN MED DANMARKS MEST USTRAFFEDE MAND!

Af Tom Vilmer Paamand

I 1976 udsendte AMK et tusinde efterlysningsplakater med daværende våbenfabrikant Jørgen Høyer på og teksten ”På fri fod – Den mest ustraffede mand i Danmark”.

Høyer blev dog aldrig straffet, og mener i dag, at han blev hængt ud helt uretfærdigt. AMKs anklager gik på, at Høyers fabrikker havde leveret bombe-dele til USAs bombardement af Nordvietnam (Den Demokratiske Republik Vietnam), og landminer til Irans krig med Oman. AMK mente han burde straffes ud fra nitten punkter i straffeloven, fx som ”Den, der for vindings skyld volder nærliggende fare for nogens liv eller førlighed straffes med fængsel på indtil 4 år” og for ”Handlinger, der kan påføre den danske stat fjendtligheder straffes med fængsel på livstid.” Plakaterne blev fordelt landet rundt til aktivister, men også til politikere og politi. Der blev stillet spørgsmål i Folketinget, men myndighederne rejste aldrig en straffesag på denne baggrund.

Alt dette er i tidens løb blevet grundigt behandlet i AMKs blade gennem en lang række artikler, som herunder nu for første gang kommenteres af våbenfabrikant Jørgen Høyer selv. Hans forklaringer viser, at der faktisk var godt hold i anklagerne. Samme tilbageblik viser dog også, at flere af AMKs fremlagte paragraffer ikke var juridisk holdbare – de fungerer kun i en mere folkelig forståelse af forbrydelserne, så politiets afvisning af dem var korrekt. Høyer burde have fundet sig en fornuftigere produktion at vie sit liv til, og politikerne burde have skrevet love, der kunne stoppe ham – men sådan var virkeligheden desværre ikke. Høyer mener at han blot fulgte reglerne, og derfor ikke har gjort noget ulovligt. Højest overraskende erklærer han sig også som krigsmodstander – bortset fra, at krigen altså skal stoppes med våben:

– *Jeg har aldrig gjort noget, jeg kunne straffes for, men prøver at leve som et ordentligt menneske. Krig er forfærdeligt. Mange våben ender i de forkerte hænder, men det skyldes andres sløseri. Jeg er også en stor modstander af krig, men på en anden måde end I er. Man skal have noget at forsvare sig med for at kunne afværge krig. Da jeg var ung hørte jeg Chamberlain i 1938 erklære ’Peace in our time’. Jeg fattede ikke at nogen kunne tro på det, og krigen kom et år senere. Jeg tror på, at en stærk samling af europæiske lande kunne have stoppet Hitler, men de var ikke parate til at gøre det, forklarer Jørgen Høyer.*

Jørgen Høyer har en særdeles blakket fortid i våbenbranchen. I 50erne markerede han sig som en kompetent fabrikant af militært isenkram i Søborg, hjulpet i gang med penge fra Marshallhjælpen. I 60erne udvidede han stærkt og flyttede til Nordsjælland. Det skulle imidlertid vise sig, at den daværende virksomhed i Måløv dækkede over mere end industriel dygtighed. Høyer blev nemlig afsløret som

eksportør af bombedele til USAs bombardementer af Nordvietnam – i strid med den danske våbenlovgivning, der forbyder eksport til krigsførende lande. Landsretten kendte Høyer skyldig, men han slap for straf på grund af ”våbenlovens uklare formulering”. I 70erne tjente han gode penge på F16-ordrer, da Danmark anskaffede dette kampfly, og samtidigt benyttede muligheden for at uddele dyrekøbt militær erhvervsstøtte til dansk industri.

– *Jeg havde en ret avanceret fabrik, og kendte folk i Handels- og Forsvarsministeriet. En dag blev jeg ringet op af en lidt spejderfrisk dame, der spurgte om vi kunne bygge flyvemaskiner. Det var da Danmark og Norge købte F16-fly, og kompensationsaftalen lagde en del af produktionen i Danmark. Hele jettfly, det kan vi ikke, men nok delene til det. Vi byggede flaps til F16, og det blev en helt fantastisk forretning for os, med en kontrakt over ti år. Den ordre gav os halvdel af vores omsætning i den periode, så vi var godt sikrede og kunne planlægge på langt sigt, fortæller Jørgen Høyer.*

Fabrikanten havde overtaget givtige våbenleverancer til Iran allerede i 60erne, da en konkurrerende virksomhed måtte lukke fordi en række regler for ammunitionstransport ikke blev fulgt. To chauffører sad dengang flere måneder i fængsel på grund af den ulovlige transport, men Høyers firma fortsatte eksporten uden at blive stoppet – selv om deres transporter blev mødt af tilsvarende indvendinger. Justitsministeriet erklærede at Iran havde så stabilt et styre, at eksporttilladelsen til våben heller ikke var noget problem. Iran var på dette tidspunkt under det brutale Shah-styre, og havde siden 1971 været i krig med nabolandet Oman. Fire år efter Justitsministeriets erklæring blev det så ”stabilt styre” i Iran væltet af ayatollah Khomeinis revolutionsgarde.

– *Jeg var i Iran et par gange mens vi solgte til dem. Der var en nærmest middelalderlig fortid, og naturligvis var de som muhamedanere anderledes, men det er jo ikke ensbetydende med, at de gør noget forkert. Jeg har aldrig set noget forfærdeligt eller diktatorisk dernede – og det var heller ikke mit arbejde at opspore den slags, for jeg spurgte altid Justitsministeriet om salget var i orden. De er eksperterne, så deres svar måtte jeg regne med var korrekt. Kong Frederik den IX deltog i Shahens kroning, så Iran var et helt almindeligt land og der var ingen problemer i at handle med dem, mener Jørgen Høyer.*

Høyer producerede bl.a. brandrør med indbygget ur, der får granaterne til at sprænge præcist. Jørgen Høyers minesalg blev diskuteret i Folketinget, hvor salget blev angivet som 105.000 Fuze Mines M606 og Firering Devices M57 svarende til omkring 50 tons. Danmarks Statistik registrerede 241 tons bomber solgt til Iran – men en enkelt speditør oplyste, at han alene havde flyttet mindst 700 tons. Der er fortsat mistanke om, at de forskellige tal skyldtes at Jørgen Høyer i virkeligheden smuglede ammunition for sin svenske samarbejdspartner Bofors, der ikke selv kunne få tilladelse til at sælge våben til Iran – og købte Høyers maskinpark efter konkursen.

– *Jeg har aldrig smuglet eller videreforhandlet for Bofors, men vi har handlet sammen i mindre grad. De var meget større og udviklede selv deres produkter,*

mens vi producerede ud fra amerikanske tegninger. Jeg har både købt og solgt brandrør hos dem. Vi lavede først og fremmest materiel til det danske forsvar, men det giver ikke nok omsætning, så vi måtte også have udenlandske kunder.

I AMKs VåbenArkiv står Høyer noteret for ”anti-personelminer til Shahens Iran”. Det mener han retteligt skulle være ”pansermine til Shahens Iran”. Og Høyers fabrik havde ganske rigtigt tilladelse til at producere ”Anti Tank Mine Fuze (brandrør) M606” fra 1975 til 1983.

– *Vi byggede minehuse til panserværnsminer for Shahens Iran. Det var trækasser med udstyr ud fra stumper fra USA, som vi samlede i Danmark. Der var ikke sprængstof i endnu, så vi kunne køre dem med lastbiler gennem Europa til Iran. Det vi leverede til Iran skulle sprænge bæltene af kampvogne, men var ikke stærkt nok til at sprænge selve kampvognen. Dette er ikke ment som en undskyldning, men sådan var det. Jeg prøver blot at være ærlig. I skriver at jeg lavede anti-personel miner, og det har jeg aldrig gjort, insisterer Jørgen Høyer.*

Men også *Electric Cap M4, Wire M4 and Firing Device (håndgenerator) M57 for M18-mine* var med i fabrikkens tilladelser. M18-minen er en såkaldt Claymore-mine, der retningsbestemt udspyr et væld af dødbringende kugler. Den er altså ikke pansermine, men en anti-personelmine. Høyer gav ikke et klart svar på spørgsmålet, men mener måske selv, at han kun leverede stumper til den, eller at en Claymore slet ikke er en anti-personelmine. Den bortforklaring er hørt før, men al verdens militær er uenig med ham i dette.

I 1982 blev våbenfabrikanten fældet, ikke af en domstol eller fredsbevægelsen, men af virksomhedens bank. En mere omtalt sag om bankens skandaleombruste storkunde Flexplan trak Høyers fabrik med ned i en konkurs, som Jørgen Høyer selv anmeldte til politiet uden held. Desværre fik han fabrikkens op at stå igen ved ”gode venners hjælp”. Under navnet ”Jørgen Høyer Enterprise in Machining ApS” fortsatte han givtigt våbenproduktionen i flere år med mange millioner i hjælp fra Arbejdsmarkedsnævnet i Frederiksborg Amt, støttet for at skabe arbejdspladser til 50 unge mennesker i rustningsindustrien. LO-gruppen i Arbejdsmarkedsnævnet støttede bevillingerne, omend med svære samvittighedskvaler blandt flere af repræsentanterne, der ellers var erklærede modstandere af våbenproduktion, men lod hensynet til lokale arbejdspladser veje tungest.

”Nu om stunder er arbejdspladser noget, der koster. Men når de betales med den sidste rest af anstændighed og risikoen for død og lemlæstelse i den tredje verden, er de ganske enkelt købt for dyrt. Stop den galskab”, opfordrede AMK. Det hjalp fortsat ikke, men eksportkreditrådet smækkede til sidst kassen i for fabrikkens. Jørgen Høyer prøvede i stedet at starte helt forfra i Holland, men her var den lokale modstand mod hans produkter imidlertid så stor, at bystyret nægtede ham byggetilladelse – hvad der fik borgerne til at arrangere en takkegudstjeneste! *Jørgen Høyer er nu folkepensionist og bor i et lille husmandssted med syv tønner land juletræer, tæt på hvor hans tidligere våbenfabrik lå.*

STEM NEJ TIL NY KRIG I AFGHANISTAN

Udtalelse fra Valby og Sydvest mod Krig og Århus mod Krig og Terror

Danmark skal ikke følge i USAs spor og sende tropper til fortsat krig i Afghanistan. Krigen i Afghanistan skulle egentlig være afsluttet og tropperne ude af landet ved årsskiftet, men NATO-topmødet i juni besluttede at gennemføre planen *Resolute Support Mission* med det officielle formål at træne, rådgive og hjælpe de afghanske sikkerhedsstyrker. Den 22. november meddelte USAs præsident Obama, at missionens indhold nu var radikalt ændret.

USA vil gå længere end 'rådgivning' for at sikre sine økonomiske og politiske interesser. Krigen i Afghanistan skal fortsætte og NATO-tropperne kommer ikke alene til at uddanne de afghanske myndigheder til at holde kontrol i landet, de bliver en aktiv besættelsesmagt, der deltager i militær kamp mod både al-Qaeda og Taliban. Bombefly og droner vil blive sat ind i kampene.

Beslutningsforslag B25 i det danske Folketing om at sende et dansk militært bidrag til Afghanistan som en del af denne NATO-mission bliver i forslaget kaldet en trænings-, rådgivnings- og støttemission. Med Obamas udmelding er det blevet klart, at det handler om en krigsmission, hvor soldater igen skal i kamp i det Afghanistan, som Danmark netop har forladt – derfor opfordres alle Folketingets medlemmer til at nedstemme dette beslutningsforslag.

Beslutningsforslag B25 var til førstebehandling i Folketinget den 28. november og færdigbehandles den 18. december. Krig vil ikke stoppe terrorgrupper som al-Qaeda eller Islamisk Stat, tværtimod. Krig dræber civile, smadrer landets produktion og infrastruktur og krigen selv er terror og danner basis for nye terrorgrupper. Krig skaber nye flygtningestrømme og krig koster nye investeringer. Stem nej til deltagelse i den fortsatte krig i Afghanistan – træk forslag B25 tilbage.

Se også Warresisters.org/wrls-newest-statement-against-us-military-action-iraq

FOLKEAFSTEMNINGER OM ASYLCENTRE OG KRIGSDELTAGELSE

Dansk Folkepartis lokalpolitikere har flere steder i landet rejst krav om folkeafstemninger, hvor hver kommunes vælgere kan afgøre, om de ønsker flere flygtninge. Hvis en sådan afstemning bliver afholdt i Norddjurs Kommune, vil jeg stemme ja til, at vi modtager det antal flygtninge, som har behov for det.

Et af DFs folketingsmedlemmer, kommunalordfører, Morten Martinus, har i flere landsdækkende dagblade fremsat krav om folkeafstemninger, så det må antages at være partiets officielle politik. DF ville have fremstået mere troværdigt, hvis det også havde krævet folkeafstemninger om dansk deltagelse i de ulykkelige krige, som et folketingsflertal har involveret os i. Disse krige har medvirket til det kaos, der har ført til det største antal flygtninge siden 2. Verdenskrig.

DF kan dog nå at redde noget, hvis det giver vælgerne tilsagn om, at partiet vil kræve eventuel fremtidig dansk krigsdeltagelse til folkeafstemning. Hvis sådanne folkeafstemninger kommer, vil jeg som gammel militærnægter og modstander af enhver militær foreteelse stemme nej til dansk krigsdeltagelse. *Henning Sørensen*

GENTÆNK FREDSPROCESSEN I ISRAEL-PALÆSTINA NU

Af Rådet for International Konfliktløsning m.fl.

Udnyt momentum for at gentænke fredsprocessen i Israel-Palæstina. Det kræver mod og fundamental nytænkning at ændre situationen i Israel og Palæstina. Fredsprocessen er gået i stå, hvis man da overhovedet kan sige, at den har været rigtigt i gang. En cyklus af krige og raketter med daglig undertrykkelse og ydmygelse udgør et uacceptabelt status quo. En anerkendelse af den palæstinensiske stat kan være et symbolsk, men vigtigt skridt henimod at ændre en uholdbar og fastlåst situation.

I disse dage er der et holdningsskifte undervejs i Europa i forhold til Israel-Palæstina konflikten. Flere europæiske lande har anerkendt Palæstina og har haft en politisk debat omkring forholdet til Israel. Også Danmark burde udnytte det politiske momentum og anerkende Palæstina som en forsinket erkendelse af, at Oslo-aftalen efter mere end 20 års frugtesløs forhandling ikke længere bør respekteres.

RIKO arbejder for konfliktløsning, og holder sig i andre sammenhænge ikke tilbage fra at understrege nødvendigheden af forhandling. Men den nuværende proces omkring Palæstina er ikke konfliktløsning, det er konfliktforvaltning, der vedholder status quo. Reel forhandling vil kun finde sted, når selve præmissen for forhandlingerne ændrer sig. Hvis situationen skal ændres, skal der lægges massivt præs på Israel for at stoppe bosættelser og besættelse.

Fredsbevægelsen i Israel er så svækket, at det er urealistisk, at presset vil komme herfra. Forandring kan i stedet komme to steder fra; ikkevoldelig modstand i Palæstina, ligesom den første intifada, der var altovervejende ikkevoldelig og ledte til Oslo-forhandlingerne, samt gennem internationalt pres. Der er ikkevoldelige demonstrationer på Vestbredden samt telt-byer, der besætter land, før det besættes af Israel. Disse initiativer får dog sjældent støtte og opmærksomhed i dansk politik og mediebillede. I stedet ender Hamas og døde børn i Gaza med at være det, der kan sætte konflikten på dagsordenen.

Hvorfor vil den danske stat være med til igen og igen at betale for Gazas genopbygning, uden samtidig at udfordre fundamentet for denne cyklus af fredsproces-krig-tilnærmelse-fredsproces-krig? Manglen på fordømmelse og sanktioner over for Israel udstiller Danmarks og Vestens hykleri.

Udenrigsministeren har varslet en skærpet kurs over for Israel, men vi har endnu ikke set nævneværdige konkrete tiltag. Det handler ikke om at være pro-israelsk eller pro-palæstinensisk. De to folk har et omfattende skæbnefællesskab, og det er mindst ligeså meget for israelernes bedste, at situationen skal ændres.

Den seneste tids spændinger kan ses som et udtryk for, at palæstinenserne har mistet håbet. En europæisk anerkendelse af Palæstina samt øget pres på Israel kan give håbet tilbage. Det vil være et lille, men potentielt vigtigt skridt i en symbolsk krig om at ændre den asymmetriske magtbalance. Derfor bør Danmark også udnytte det politiske momentum i Sverige, England, Irland, Frankrig og Spanien og anerkende Palæstina samt presse på for en ny vej frem mod en varig fred.

Se den fulde udtalelse hos RIKO.nu/

IRAK HAVDE ALLIGEVEL MASSEØDELÆGGELSESVÅBEN I 2003, MEN...

Tilbage i januar 2004 trompeterede TV2 stolt, at ”Danske ingeniørsoldater har måske som de første fundet konkrete beviser for irakiske masseødelæggelsesvåben”. Nyheden dominerede de danske medier i de kommende dage – resten af verden var ligeglads. Mens alle spændt ventede på de kemiske analyser, lykkedes det AMK at fodre de sultne journalister med oplysningen om, at eventuelle fundne giftgranater kunne være af dansk produktion. Historien bed sig så godt fast, at daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen beordrede justitsministeren til at undersøge, om våbnene stammede fra et nøglefærdigt produktionsanlæg til fremstilling af granater, som A.P. Møller-ejede Dansk Industri Syndikat i 1986 ganske rigtigt havde bygget for Saddam Hussein.

Sandsynligheden for at danske soldater lige præcis skulle være snublet over danske granater var naturligvis yderst ringe, men AMK serverede den for at gøre opmærksom på hvor nyttig en handelspartner Danmark havde været for Iraks oprustning. Danmark og Irak havde en overenskomst om ”industrielt, videnskabeligt, økonomisk og teknisk samarbejde”, der først blev afbrudt den dag, hvor USA erklærede Irak for farlig, da landet nu havde alt for mange våben. Efter et par dage viste analysen som forventet, at de fundne granater ikke indeholdt noget skadeligt, og at væsken i dem blot var gammelt og opløst sprængstof. Men også USA fandt dengang mange gamle våben, og en del af disse våben indeholdt ganske rigtigt diverse af de frygtede giftstoffer – og var altså ægte WMDer, men på ingen måde de så opreklamerede MasseødelæggelsesVåben.

Denne gamle historie blev vakt til live igen, da de USAnske medier – og dermed viljeløst også de danske – genopdagede de gamle våbenfund. Det drejer sig fortsat om våben helt tilbage fra Iraks krig mod Iran, og alt er derfor nedbrudt og ubrugeligt. Dette har dog ikke hindret medierne i at skræmme med, at selveste ISIL nu har fri adgang til de ubrugelige og ætsende rustbunker.

En væsentlig grund til at fundene af gamle WMDer i Irak ikke sejrstolt blev omtalt af USA i 2004 var, at mange af dem tilsvarende var blevet produceret med hjælp fra Vesten heriblandt USA selv, mens de to lande fortsat var krigskammerater. Hemmeligholdelsen betød at en lang række soldater, der dengang fik skader af at rode med de gamle kemikalier, aldrig fik den fornødne hjælp.

– Hvis man virkelig ønsker at missionere og gøre det muligt for skrøbelige lande på langt sigt at opbygge frie nationalstater med demokrati og frihedsrettigheder, så bør man gøre det på den gammeldags maner: med præster og bibler, mener Dansk Folkepartis forsvarsordfører Marie Krarup...
B.dk/politiko/korstog

DANMARK OPFORDRER TIL EN VERDEN UDEN ATOMVÅBEN

Af Tom Vilmer Paamand

Over 150 lande mødtes i Wien i december for at drøfte de humanitære konsekvenser af atomvåben. I denne tredje internationale konference deltog for første gang repræsentanter for atommagterne Kina, Storbritannien og USA. Disse benyttede lejligheden til at kritisere hinanden, men er fortsat modstandere af et generelt forbud, og ønsker kun en ”realistisk og gradvis nedrustning”. Mange deltagere var bekymrede over, at den nye generation i post-koldkrigsalderen ikke længere ser atomvåben som en reel fare, og derfor i ringere grad bekæmper truslen. Danmark opfordrede alle stater til at undertegne, ratificere og overholde Traktaten om Ikke-spredning af Kernevåben (NPT), der blev indgået i 1968:

”Tiden er inde til at alle viser det nødvendige mod og vilje til at sikre atomnedrustning gennem garantier og strenge ikke-spredningsaftaler. Vi opfordrer derfor alle stater, der endnu ikke har gjort det, til at undertegne og ratificere NPT, og medlemsstater til at overholde dem i fuld udstrækning”, erklærede den danske delegation ved konferencen i Wien.

Delegationen understregede, at det fælles mål er en verden fri for atomvåben, men var bekymret over det stigende antal konflikter, der raser over hele kloden:

”Verden af i dag er desværre præget af uro og mange konflikter i og mellem stater. Krisen i Ukraine er mere end en krusning på overfladen. Her er det vigtigt at opbygge tillid og at fokusere på det fælles.”

Konferencen er et **norsk initiativ** for at omskrive den måde, som atomvåben omtales på. Argumentet for atomvåben er ofte en parole om, at ”de skaber fred og stabilitet i verden”. Men alle tilgængelige data fra eksperter og staterne selv viser klart at dette ikke passer, og at atomvåben-stater ikke har færre internationale konflikter end andre stater.

Sputniknews.com/politics/20141209/1015667603.html

BERLINGSKE INVITEREDE TIL FREDSMØDE MOD ATOMTRUSLEN

”Hvis man tilhører de yngre generationer i dag, kan det opfattes som en overdreven frygtsomhed, grænsende til det hysteriske. Men for os, der var der dengang, var angsten reel nok. Koldkrigsmistroen var allestedsnærværende. Og hvad værre var – der var noget at have frygten i”, skrev Berlingskes butik [Rejseliv](#).

”At en tåbelig misforståelse skulle udløse et atomragnarok og lægge kloden øde, var en bekymring, især mange andre unge havde dengang. Men som bekendt endte det hele jo godt. Berlinmuren faldt i 1989, Jerntæppet blev trukket fra (selv om Vladimir Putin er begyndt at trække det for igen), atombombarsenalerne blev formindsket.”

Så for at fejre afslutningen på Den Kolde Krig inviterede Berlingske læserne til ”en af de mest spektakulære aktiviteter i forbindelse med fejringen af 25-året for Murens fald. Her vil 8.000 mennesker fra hele verden den 9. november 2014 danne en 15 km lang menneskemur hvor betonmuren i sin tid delte byen. På slaget 20 vil 8.000 balloner stige til himmels i aftenmørket som et symbol på fred.”

Berlingske når dog at nævne, at arsenalerne med atombomber blot blev formindsket – men ikke at truslen fra atomvåben stadig både er reel og overhængende.

I følge Bulletin of the Atomic Scientists råder verden i dag fortsat over omkring 16.300 atomvåben spredt på 100 placeringer i 14 lande. Rusland og USA har langt de fleste, mens resten er ejet af Frankrig, Indien, Israel, Kina, Nordkorea, Pakistan og Storbritannien.

Sydafrika har vist at det er muligt for en nation at opgive sine atomvåben, sammen med de tidligere sovjetrepublikker Hviderusland, Kasakhstan og Ukraine, der også frivilligt lod sig afvæbne efter Sovjetunionens sammenbrud.

10.000 af de resterende atombomber står fortsat rundt om i verden på militære baser, 4.000 af dem er sprængklare. De farligste 1.800 står altid klar på startramper, og venter blot på at nogen trykker på den røde knap – eller snubler over ledningen. En del af USAs atomvåben er officielt sendt på pension, men ikke destruerede – ud fra en tåget forklaring om at de kunne bruges mod truende asteroider...

DANMARKS FAVORIT KRIGSFLY ER SKABT TIL ATOMBOMBER

Holland valgte at købe JSF-flyet af USA på grund af dets evne til at bære atomvåben. Den hollandske regering **forklarede** i januar, at landet fortsat havde en *atommar* rolle inden for NATO, og derfor ville ignorere parlamentets flertal, der nok opfordrede til at indkøbe flyet, men uden denne mulighed.

JSF Joint Strike Fighter flyets fulde navn er Lockheed Martin F-35 Lightning II, og er også spidskandidaten som Danmarks nye krigsfly – en beslutning Folketinget vil tage inden juni næste år. I 70erne fik både Holland og Belgien F-16 fly leveret i udgaver, der kunne bære atombomber af typen **B61**.

JSF kan bære B61 skjult inde i skroget, og er det eneste af de nyere kampfly, der kan kaste disse atombomber for USA. Der er fortsat **oplagret** op mod 200 B61-atombomber i Belgien, Holland, Italien, Tyrkiet og Tyskland, så disse lande skal alle indkøbe moderne fly til dem. B61-atomberne skal dog igennem en planlagt opgradering til anslået 10 milliarder dollars for at fungere optimalt i JSF, hvilket er **på kant** med **NPT-traktaten** om nedrustning. .tom

Nytkampfly.dk/archives/5049

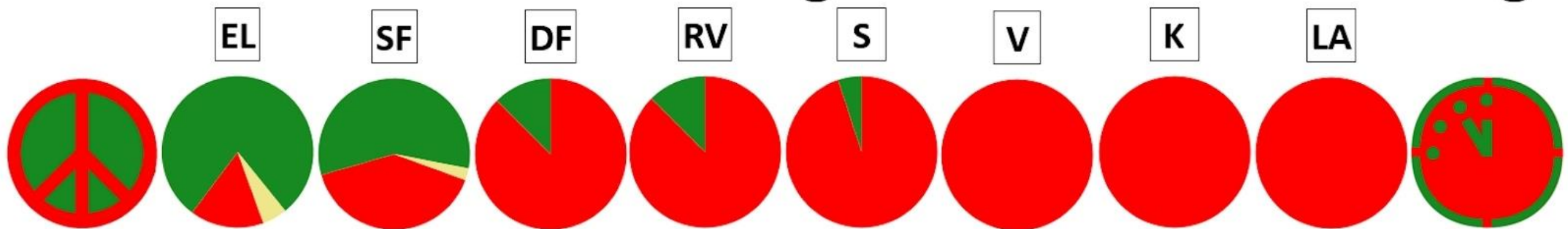
EN FREDELIG FILM OM BOMBEN

Olsen Banden på rumænsk er den mest nærliggende beskrivelse for denne gamle spion-komodie, med det prosaiske navn ”A Bomb Was Stolen” fra 1961. Fredsbudskabet, faren ved atomkrig og oprør mod autoriteter dominerer i handlingen, som stort set er uden dialog, så det er nemt at følge med. Filmen er meget langt fra propaganda med sin surrealistiske gæk og bevidst stilerede figurer og kulisser. Den kan ses gratis på internettet med undertekst på engelsk.

Youtube.com/v/7g96BcnlxCU

Hvem stemmer for fred - og hvem stemmer for krig?

FRED.dk

En grafisk oversigt over hvilke partier der står bag Folketingets krigeriske beslutningsforslag gennem de sidste 25 år

FRED.dk

Krig støttes ikke kun af de borgerlige, og Dansk Folkeparti ser fredeligere ud end Socialdemokraterne, viser partiernes stemmetal efter flere årtier med såkaldt aktivistisk udenrigspolitik. Selv SF har været krigeriske ved en tredjedel af afgørelserne. Statistikken over den 25-årige periode siden Murens fald og frem til nu taler desværre sit tydelige sprog.

I grafikken er de røde felter en optælling af partiernes fælles Ja-stemmer til 40 udvalgte krigeriske forslag, mens de grønne er Nej-stemmerne – de to lysegule felter er blanke stemmer. Partierne er her opstillet på en skala med de fredeligste partier EL og SF først, mens DF og RV kan deles om de næste pladser. De krigeriske fra S og videre til V, K og LA dominerer resten af grafikken.

Danmark har deltaget aktivt i krige siden 90'erne, hvor både borgerlige og socialdemokratiske regeringer fik Danmark med i krigen i Irak og på Balkan. Siden kastede borgerlige regeringer med Venstre og Konservative i front Danmark ud i endnu flere krige. De seneste socialdemokratiske regeringer har sømløst fortsat denne militante linje – også med SF-ministre på betydende poster.

Danmark havde en tradition for at deltage i FN's fredsbevarende operationer. Disse blev som regel vedtaget enstemmigt, om end Dansk Folkeparti har stemt imod. Optællingen koncentrerer sig om krigshandlinger, som FN ikke står bag.

Samtlige partier har stemt sammen for ”dansk militær deltagelse” i fire tilfælde, der handlede om ammunitionsrydning, pirateri, om oprøret i Libyen og senest om at transportere våben til kurderne. Enhedslisten har mest konsekvent stemt imod, men har på det seneste støttet de nævnte krigeriske løsninger.

Socialistisk Folkeparti var tidligere oftest imod, men stemmer nu for krig (som partier har for vane), når de er tæt på regeringsmagten. Radikale Venstre er varen tro både for og imod, men har lige som Dansk Folkeparti støttet det meste. Begge disse partier har dog stemt imod en krigsbeslutning hele fem gange.

Se en grafisk oversigt over de udvalgte krigeriske beslutningsforslag:

FRED.dk/artikler/fredvalg/ikrig.htm

Socialdemokraterne har kun stemt imod to gange, i marts 2003 og i maj 2006, hvor de forsøgte at vise en smule opposition – 80'ernes fodnoter er meget længe siden. Socialdemokraterne støtter militære eventyr når de selv har magten, men er en smule mere kritiske udenfor, lige som de små Kristendemokrater var.

Dansk Folkeparti lærte samme nummer som krigsstøtteparti for en borgerlig regering, og var kun krigskritisk (eller rettere isolationistisk) i sine helt unge år. Forgængeren Fremskridtspartiet nåede at stemme imod en enkelt gang, inden partiet forsvandt. Venstre, De Konservative og Liberal Alliance har støttet al den krig de kunne få lov at deltage i, ligesom Ny Alliance gjorde – i grafikken er de to versioner af partiet ikke adskilt. Også Centrumdemokraterne støttede konsekvent krig. I nogle få tilfælde har enkelte politikere markeret sig med særstandpunkter. Dette har underligt aldrig været tilfældet for dem, der er skiftet til et andet parti – og derved skiftede fra at stemme mod krig til at stemme for.

Danmarks krigeriske fremfærd er noget helt nyt for vor tid. Politikernes forklaring på den konsekvente brug af vold som politisk middel er ofte, at det er det eneste værktøj, de har til rådighed. Fulgt op af spørgsmålet, om hvad oppositionen ville have gjort i stedet – men lad os dog i stedet finde løsninger sammen.

De militære indgreb har spillet fallit. Der er ingen nemme løsninger, men Aldrig Mere Krig ønsker at give politikerne bedre værktøj. En begrænset del af de militære budgetter kunne nemt betale forskning og udvikling af ikkevoldelige konfliktløsninger, gerne i et nordisk samarbejde mellem militær, nødhjælp og græs-rødder. De enkelte beslutningsforslag i optællingen her svinger mellem meget vidtrækkende og mere perifere beslutninger, og det skal naturligvis tages med i vurderingen af stemmeafgivningen.

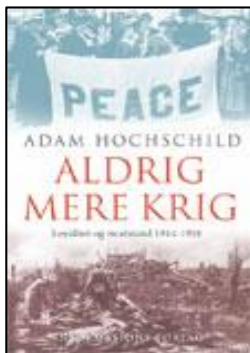
Partiernes stemmetal viser dog stor konsekvens – der er desværre nu kun Enhedslisten tilbage, der (for det meste) stemmer imod militære løsninger. Hvis du er ked af dette – så kontakt et fredeligt folketingsmedlem fra de andre partier, og giv dem et godt råd!

BOGANMELDELSE: KAMPEN FOR FRED UNDER KRIG

Af Tom Vilmer Paamand

For de fleste er det desværre nemmest at være krigsmodstander, når eget land ikke er truet, og de andres krige sker i fjerne lande. Der fredelige overbevisning bliver først for alvor sat på prøve, når truslen rammer hjem og familie – virkeligheden er en streng dommer.

For Europas pacifister blev 1. Verdenskrig en sådan test, som det kan ses i bogen *"To end All Wars"* af forfatter og historiker Adam Hochschild fra USA. Bogen er oversat af Informations Forlag under det for os endnu smukkere navn *"Aldrig Mere Krig"* med undertitlen *"Loyalitet og modstand 1914-1918"*.

Bogen går i nærkontakt med en lang række af den tids britiske krigsmodstandere og -tilhængere, og følger dem ind og ud af 1. Verdenskrigs prøvelser. En del fortsatte kampen for freden trods fængselsdomme og dødstrusler, mens andre slog helt om i patriotiske brandtaler. Bogen er lang – og virker også for lang, for Hochschild har fundet imponerende mange detaljer om alt fra familiebånd til kanontransporter, og dem vil han gerne fortælle. Det gør han dog både velskrevet og entusiastisk, så vi kommer med helt ned i kærestebreve og dagbøger, hvor læseren kan følge tæt med i en del af kilderne undervejs. Vi bliver nære venner med en uoverskuelig mængde af datidens kendte figurer, både de fredelige og dem på slagmarken, samt de politikere og konger, der sendte dem derud. En af de mest gennemgående er Pankhurst-familien, der bliver brugt til at vise hvordan splittelsen om hvilken vej, der var den rigtige, går på tværs i familierne.

Emmeline Pankhurst havde fem børn, og alle var glødende engagerede i tidens spørgsmål, først og fremmest kampen i den ofte meget voldelige kamp for kvindernes stemmeret og arbejdernes rettigheder – samt fredssagen. Under 1. Verdenskrig skiftede moderen side, og opildnede til total krig og tyskerhad. Datteren Sylvia fortsatte lige så ihærdigt sin fredskamp, i stærk samklang med sin hemmelige elsker, politikeren Keir Hardy fra Skotland. Denne sad i parlamentet for Labour, og bevarede som en af de eneste sin krigsmodstand lige til sin død.

Forfatteren Rudyard Kipling støttede ihærdigt op om krigen, og fik under stort besvær sendt sin svagtseende søn til fronten, og brugte senere store ressourcer uden at kunne finde hans grav. Han fortsatte med at skriv krigeriske pamfletter, men også et omdiskuteret digt med ordene: *"If any question why we died. Tell them, because our fathers lied"*.

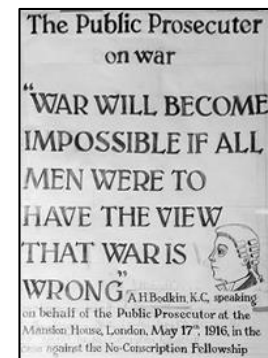
På modsat fløj stod forfatteren Bertrand Russel, hvis internationale ry som filosof hjalp til at han kunne tale forholdsvis uforstyrret mod krigen, hvilket han udnyttede i stor stil. Hans største indsats blev nok en bog, der officielt blev skrevet af en kristen og konservativ mor til en frontsoldat. Hendes anden søn var militærnægter, og bogen vakte landsdækkende opsigt med skildringen af sønnens lidelser i fængslet. Russel blev først afsløret som den virkelige forfatter 50 år senere.

Også andre skrev under falske navne, for den engelske efterretningstjeneste arbejdede på højtryk med samme metode. Utallige "private" foreninger skød op og udsendte krigsforherligende plakater og smædeskrifter mod krigsmodstanderne: *"Militærnægteren er en giftig menneskelig paddehat, som burde rykkes op med rode"*. En hemmelig hær af indrullerede forfattere skrev noveller og bøger for at mobilisere og understøtte krigen – alt betalt af regeringen fra skjulte konti. Kvinder satte hvide fjer på unge mænd der ikke var i uniform for at latterliggøre dem som kujoner. En officiel rapport viderebragte vandrehistorier om at tyske tropper stak spædbørn ihjel med bajonetter og korsfæstede bønder.

Teknologien skabte gigantiske kanoner på jernbanevogne med 30 meter lange kanonløb, der sendte granaterne 100 kilometer. Undervejs i krigen var storindustrien som sædvanligt ligeglad med nation og grænser, og fortsatte med regeringernes støtte salget til alle. Den fortsat så kendte tyske fabrik Carl Zeiss fremstillede optisk udstyr og kikkertsigter, der efter regeringsaftale også blev solgt til fjenden. Tyskerne anbefalede englænderne at få prøver på hvad Zeiss kunne levere gennem tilfangetagne tyske officerer og erobret artilleri, og trak mandskab hjem fra frontlinjen for hurtigere at få produceret de bestilte varer. Til gengæld fik Tyskland leveret stærkt savnede gummihjul til de militære køretøjer – varerne blev udvekslet i Schweiz.

Agenter infiltrerede alle organisationer, der kunne anses som skeptiske til krigen. Disse var oftest selv militærfolk, og havde derfor svært ved at forstå hvad de overværede – alt blev set som mistænkelige konspirationer i skræmmende netværk. En lokal lønstrejke var naturligvis centralt organiseret, og store kræfter blev sat ind på at finde de tilrejsende anstiftere – samt ikke mindst deres udenlandske bagmænd. Af og til fandtes de, men som regel var det rent tankespind fra agenternes side. Efterfølgende undersøgelser afslørede overraskende nok ikke en eneste fjendtlig sabotage i hele Storbritannien.

Til gengæld var der militærnægtere, der blev fængslet. En anklager tordnede om at *"Krig bliver en umulighed, hvis alle mænd skulle få den opfattelse, at krig er forkert"*. Vise ord, som krigsmodstanderne omgående hængte op overalt som plakat. Regeringen arresterede en mand for plakaten, som så afslørede anklageren som den rette skyldige. Nægtere blev sendt til fronten, men ville fortsat ikke slås og blev så dømt til døden for mytteri, mens aktivister i London kæmpede for at gøre historien kendt, og få dødsstraffen afværget. Regeringen blev bange for at skabe

martyrer, der kunne få endnu flere til at kæmpe imod, og til sidst blev straffen ændret til ti års hårdt fængsel. Der var grund til bekymring. Senere i krigen begik matroserne på et af Royal Navys krigsskibe mytteri, og højste revolutionens røde flag. Tusinder af soldater strejkede, men det primære krav var at komme hjem.

Den årelange skyttegravskrig bliver beskrevet i detaljer, så dagliglivet med rådden mad og vand til anklerne står klart. Men også hvorledes de menige soldater lavede aftaler på tværs af Ingenmandsland, så de kunne leve nogenlunde fredeligt sammen. Når der kom højststående officerer på besøg, blev der ihærdig skudt løs mod den anden side – det så imponerende ud, men begge parter skød en anelse for højt til at ramme.

Verdenskrigen kom efter hvad der ofte beskrives som næsten 100 års fred. Dette kræver dog en voldsomt eurocentrisk målestok. Adam Hochschild har tidligere i en anden god bog beskrevet den belgiske konges private ejerskab af Congo, hvor der i årene op til år 1900 blev dræbte op mod 15 millioner indfødte i en kamp for gummi og diamanter. Og dette er bare et enkelt eksempel – for kloden rundt blev urbefolkninger udryddet og udplyndret fra Europa.

Et i voldsom grad ufredeligt århundrede blev afløst af at volden rykkede hjem – og her blev mange generaler stærkt overraskede, da de mest havde erfaring i at nedslagte en underlegen fjende. Kolonierne blev igen hårdt ramte under krigen, hvor flere end to millioner indfødte blev tvangsudsukrevet til at arbejde for den engelske hær. 400.000 af dem døde af sult og sygdom – dette var langt farligere end at kæmpe på Vestfronten.

Adam Hochschilds bog når også frem til nutiden. I de dele af Frankrig, hvor Vestfronten engang strakte sig, fjerner mineryddere fortsat op mod 1.000 tons ueksploderet ammunition hver eneste år. Jorden er undermineret af kilometervis af tunneller, for kampen foregik også dybt nede, og jævnlige åbner der sig huller ned til den dystre fortid.

Nogle få kilometer udenfor Ypres står et permanent pyntet juletræ til minde om et af 1. Verdenskrigs små mirakler – den uautoriserede Julefred i 1914, hvor soldaterne trodsede deres generaler, og mødtes midt i Ingenmandsland til julesang, dans og fodboldkampe i al fredsommelighed. ”Aldrig Mere Krig – Loyalitet og modstand 1914-1918” af Adam Hochschild, 464 sider, Informations Forlag 2014.

Informationsforlag.dk/view_product.php?product=978-87-7514-402-0

HELTEN I 1864 BURDE VÆRE MILITÆRNÆGTEREN

Af Henning Sørensen

Ole Bornedals TV serie ”1864” er som al historieskrivning også historietolkning. Som alt i vores tilværelse er heller ikke ”1864” fuldkommen. Den afslører den cocktail af nationalisme, militarisme og kristentro, som altid har været farlig i den vestlige kulturkreds. Den var ideologien bag D.G. Monrad og kredsen omkring ham. Og medførte, at Danmark uundgåeligt måtte i krig med Preussen og Østrig-Ungarn. Det er mit håb, at ”1864” vil mindske køen af unge, der frivilligt melder sig til militærtjeneste. Og at antallet af militærnægtere må øge markant.

Ole Bornedal burde i ”1864” have fremdraget Danmarks første militærnægter, som eftertiden er vidende om. Det var Ove Petersen fra Horsens, der før krigen i 1863-1864 blev indkaldt til militæret, hvor han fik rang af underkorporal. Så han vidste, hvad han sagde Nej til, da han i 1864 nægtede at efterkomme indkaldelsen til militærtjeneste. Tre gange blev han idømt stokkepryg samt fængsel på vand og brød, men han fastholdt sit standpunkt. Efter krigen passede han som nyttig samfundsborger sit arbejde og havde omsorg for sin familie.

Efter min forståelse øvede Ove Petersen en større indsats for sit fædreland end de, der lod sig tvinge i krig. Der fortælles mere om ham i min bog, ”Krudt uden kugler”. Horsens bør opkalde en gade efter Ove Petersen. Byen har i forvejen en Frederik Bajers Gade, opkaldt efter Frederik Bajer (1837-1922), der i 1882 tog initiativ til at stifte Danmarks første fredsforening: Dansk Fredsforening. Frederik Bajer sad i Folketinget fra 1872 til 1895 og modtog Nobels Fredspris i 1908.

UNDER 1864-KRIGEN BLEV SELVMORDBOMBEBERE GLORIFICEREDE

Tyske skolebørn lærer fortsat mindediget om [Klinkes Opfertod](#). Pioner Klinker var en tysk soldat, der bevidst lod sig sprænge ihjel sammen med en bombe, for at slå hul i Dybbøl Skanse i 1864: ”En frivillig offerdød, der har sikret Klinker vejen direkte til himlen”. Selv om der ikke er mange realiteter bag historien, illustrerer den det meget dobbelttydige forhold Vesten har til tanken om at ”give sit liv for Fædrelandet”. Hvis folk som den kristne Klinker eller tilsvarende religiøse grupperinger regner med at offerdød sikrer en plads i Himlen, er det ikke lige jer, jeg har lyst til at stå ved siden af, når der er konflikt! .tom

HÆVNEREN HØRER IKKE HJEMME PÅ MUSEUM FOR OFRE

Effekter fra Navy Seal Team 6, der dræbte Osama bin Laden, er kommet med på det amerikanske 9/11 Memorial Museum, og det vækker debat. Skribenten Alexander Nazaryan fra Newsweek finder det upassende at blande dette drab sammen med mindet om de mange uskyldige ofre:

”De gode fyre vandt, siges det triumferende. Det tog lang tid, men vi fik vores hævn, og kan nu slappe af. Men det er malplaceret at blande hævnen ind i, hvad der skulle være et rum for stille eftertanke og bøn. Jo mindre heroisk en fortælling, jo mere almindelige ofrene fremstår, jo tættere føler vi for dem.” .tom

Newsweek.com/topic/911-museum

HVORFOR ER DER ET HOLDNINGSSKIFT I FORHOLDET TIL KRIG?

Af Lars Ulrik Thomsen

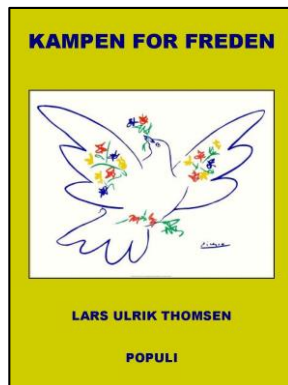
Det er interessant at se, hvordan tilhængerne af krig forsøger at begrunde Danmarks deltagelse i krige i fjerne verdensdele. Det afgørende er de begreber vi anvender og deres fortolkning. Efter min mening kan de danske soldaters begrebsverden sammenlignes med riddertidens og kortogene i Middelalderen: *Vi kæmper for det sande, den sande tro (kristendommen), demokrati og menneskerettigheder*. Men denne indstilling modsvarer ikke den tidsalder vi lever i, hvor der findes våben som kan udlette alt levende på planeten. Regionale krige kan udvikle sig til mere omfattende krige på grund af internationale stormagtsinteresser og betydning at der anvendes atomvåben.

Hvorfor er der sket et holdningsskifte i befolkningen i forholdet til krig? Hvad skete der med fredsbevægelsen i 1980'erne, og hvorfor mistede danskerne troen på fred i verden? Det er noget af et paradoks. Fredskræfterne stod med alle palmerne, fordi det var lykkedes at stoppe oprustningen i Europa.

Det var årtiers vedholdende arbejde der kronedes med succes. Denne sejr skulle fredsbevægelsen have fulgt op på, med nye krav om mere omfattende nedrustning. Udviklingen efter 1989 og Murens fald har skabt en udvikling, hvor krigens kræfter vejrer ny morgenluft. Den fredsdividende som blev lovet ved afslutningen af den kolde krig er udeblevet. I stedet har vi fået fornyet oprustning og et utal af krige rundt omkring i verden. Nu stiller Nato krav om yderligere bevillinger til mere avancerede våben: *Smart Wars*.

Hvis fredsbevægelsen skal vinde frem igen, må den tage udgangspunkt i de sejre som bevægelsen har vundet især i 1980'erne; at det lykkedes at bevare planeten som beboelig, er for en stor del et resultat af fredskræfternes indsats. Fredsbevægelsen må forstå at forbinde kravene om sociale og demokratiske forbedringer, med kravet om nedrustning og en ny udenrigspolitik, som arbejder inden for rammerne af FN's Charter.

Lars Ulrik Thomsen har udgivet bogen "Kampen for freden" på forlaget Populi.

UROPFØRSEL AF DANSK FREDSMUSIK FRA FØRSTE VERDENSKRIG

"Krig mod krigen" er en fredssang/antikrigssang fra 1917 af den kendte syndikalist og "rabarberdreng" Chr. Christensen. Den synges på melodien "Når Nordhavet bruser", og blev uropført til koncert hos Faxe Fredsgruppe i november af Ulrich Klostergaard. Faxe Fredsgruppe har også en Tænketank for Tilgivelse og har blandt andet diskuteret mulighederne for at afsnøre krigsindustriens forretningsforbindelser. Faxe Fredsgruppes musik og deres tænketank kan ses via:

Tilgivelse.dk/probl_disp.html

[Youtube.com/v/HeliitpiLpY](https://www.youtube.com/v/HeliitpiLpY)

Se også Holger Terps samling af 1. Verdenskrigs sange i Fredsakademiet: Fredsakademiet.dk/abase/sange/første_verdenskrigs_sange.pdf

WAR IS OVER – IF YOU WANT IT

Mange hundrede begejstrede tilhørere festede til koncerten med Middle East Peace Orchestra's blanding af jødiske og arabiske musikere på FN's Internationale Fredsdag.

Koncerten i Dome Of Visions ved Det Kongelige Bibliotek var arrangeret af Fredsministerium som afslutning på et to-dages udviklingsseminar, med bred deltagelse fra den danske fredsbevægelse.

FORURENINGSPROBLEMER

Af Poul Pedersen

Det er barnagtigt, at også såkaldt civiliserede landes regeringer ikke kan samarbejde om at løse konflikter uden krig. Krig løser ikke, men forstærker konflikter. Krig ødelægger livsbetingelser for mennesker. Krig bruger enorme mængder af energi til brændstof og krudt, og medfører derfor store udslip af CO2 og andre stoffer, der skader klima og jord.

Det siges, at hvis alle jordklodens syv milliarder mennesker skulle leve ligesom os i Danmark, så var der brug for flere jordkloder. Hvis alle krigshandlinger ophørte og man brugte de derved frigjorte ressourcer på investeringer i vedvarende grøn energi, og pleje af jorden, så tror jeg vi kunne klare os med den jordklode vi har. Skal det skæres ud i pap?

Vi på brændstof spare her, – vil miljø beskytte.

Krige sviner mer og mer – ganske uden nytte.

*Mennesker i tusindtal – mister liv i krige,
når dem der regere skal, – ej vil sig forlige.*

MINDESMÆRKE TIL ØSTRIGSKE DESERTØRER

I næsten 70 år efter 2. Verdenskrig var desertørerne i Østrig stemplet som forrædere, mens de mange der gik i krig fx under SS-fanen fortsat blev hædret.

Nu har desertørerne fået juridisk oprejsning. Både regering og forbundspræsident mødte frem for at indvie et officielt mindesmærke på en central plads i Wien. Det anslås at op mod 50.000 deserterede under krigen, og at omkring 1.400 blev henrettede. "I en konflikt med et diktatur er det ærefuldt at følge sin samvittighed", sagde Østrigs forbundspræsident under indvielsen.

90 PROCENT AF DE UNGE FRAVÆLGER MILITÆRET

Af Tom Vilmer Paamand

Angiveligt er der i år kun **19 ufrivilligt** militært værnepligtige, hvilket bliver ud-basuneret som tegn på stor forsvarsvilje. Men militærets oplysninger om tvangs-indkaldte har i årevis været særdeles groft misvisende, for tallet bliver bevidst op-gjort et hundrede gange for lavt. Oven i denne manipulation bliver det heller ikke nævnt, at de såkaldt frivillige samlet kun udgør omkring **en tiendedel** af hver ung-domsårgang, så mindst 90 procent af de unge altså fravælger militæret ved netop *ikke* at melde sig selv.

Hvert år anbringes 4.200 unge i militæret, og blandt dem er mange slet ikke så **frivillige**, som det ofte påstås – for efter Forsvarets egne **oplysninger** er omkring en tredjedel af dem skjulte tvangsindkaldte. Disse har trukket så lavt et nummer, at de alligevel vil blive indkaldt. Ved at melde sig ”frivilligt” får de mulighed for at være medbestemmende om hvor og hvornår værnepligten skal aftjenes.

Forsvarets Rekruttering presser folk fra den lave ende af listen til dette indtil årets behov er opfyldt, hvilket så ikke er lykkedes med den sidste snes. Resultatet er hvert år, at militæret kan fylde godtroende medier med jubelhistorier om at de unge strømmer til helt frivilligt. Med blot en anelse kritisk sans er det derimod indlysende, at det offentliggjorte tal er ren manipulation, for der melder sig sjovt nok aldrig flere frivillige, end der lige præcis er brug for. Internt er Forsvarets Rekruttering ikke i tvivl om, at tusinder de unge værnepligtige i virkeligheden er tvangsindkaldte, og registrerer dem selv som værende kun **teknisk frivillige**.

I år bliver der også udstationeret 39 militærnægtere, selv om dette tal altså underligt nok ikke er blevet lagt oven i de øvrige tvangsudskrevne. Forsvarets Rekruttering nævnte ikke selv hvor mange der nægtede, men hvis deres tal på 19 ufrivillige soldater skal tages alvorligt, er en anden konklusionen indlysende – nemlig at to ud af hver tre tvangsindkaldte vælger at nægte. Tilsammen udgør gruppen kun nogle få procent, så det er umuligt at lave fornuftig statistik, men det stopper åbenbart ikke militærets egne fjollede beregninger.

Bundlinjen er dog fortsat uden for sådanne ret fiktive taltricks, at også hovedpar-ten af de **teknisk frivillige** fravælger nægtertjeneste. Årsagerne kan være mange, men enhver sammenligning bliver helt skæv, da det er umuligt at melde sig frivil-ligt **som nægter**. Disse får kun ”erstatningstjeneste”, og tilbydes ikke et tilsva-rende brugbart og tillokkende ikke-militært alternativ med fremtidsmuligheder.

S-R-SF-regeringen skrev i sit **regeringsgrundlag**, at den ville ”drøfte at suspen-dere indkaldelsen af værnepligtige”. Modsat har specielt de borgerlige partier **lovprist** værnepligten som ”udtryk for et bredt folkeligt engagement der sikrer, at forsvaret er solidt forankret i det danske samfund”. Trods faste omkvæd om vær-nepligtens ”kulturbærende og identitetsskabende elementer”, der ”styrker sam-menhængskraften i samfundet”, kræver disse partier underligt nok ikke antallet af frivillige begrænset. I stedet har fx De Konservative fantaseret om, at den nye mulighed for at transpersoner kan skifte juridiske køn vil blive misbrugt til at undgå værnepligten med.

AMKS FREDSDROSE TIL CHRISTIAN JUHL (EL)

AMK har hædret Christian Juhl fra Enhedslisten med foreningens Fredsrose, ”for ihærdigt at op-fordre Folketinget til at skifte fra bomber til fre-delig konfliktløsning”. ”Christian Juhl glemmer sjældent at minde om, at bomber ikke er det rig-tige værktøj til konfliktløsning, og at der findes masser af mere fredelige metoder”, sagde Tom Vilmer Paamand, formand for Aldrig Mere Krig, under overrækkelsen den 11. november på Christiansborg. Juhl er udviklingsordfører i Fol-ketinget for Enhedslisten.

”Christian Juhl holder fast i, at dialog, hjælp og udviklingsbistand i tide ofte er det bedste forsvar. Christian Juhls fredelige tanker bygger ikke på ønsketænkning, for han er god til at op-søge forskere, der på solid baggrund anbefaler sådanne alternativer – selv over for en organisation som Islamisk Stat”, forklarede Tom Vilmer Paamand. En af disse forskere er RUC-professor i international politik Michelle Pace, der ved et seminar hos Dansk Institut for Internationale Studier i september **erklærede**, at ”Vi skal være parate til at sidde til bords med Islamisk Stat – og vi kan lige så godt gøre det med det samme og undgå en masse civile tab”.

En anden er den uafhængige fredsforsker Jan Øberg, der ved en fredskonference i september i Århus **forklarede**, at ”man kan ikke slå en ideologi ihjel ved hjælp af bombefly”, og fremlagde en omfattende alternativ værktøjskasse med aktuelle løs-ningsmodeller og mere langsigtede perspektiver på konflikten. Christian Juhl sad i salen og lod sig inspirere, og skrev så **et indlæg** i Politiken med fem omhygge-lige punkter om de mulige diplomatiske, konfliktløsende og ikkemilitære midler, der kunne forsøges.

I vinters havde Jyllands-Posten **et interview** om situationen i Syrien med Chri-stian Juhl under overskriften: ”En militær indgriben vil være benzin på bålet”: ”Det kan se håbløst ud, men vi har ikke andre veje. Hvis vi giver de to parter lov til at slås til døden, så får vi mere håbløshed. Vi er nødt til at arbejde for at de, der nu slår hinanden ihjel, skal give tilsagn til, at nu stopper vi med det. Det kan ikke være i nogens interesse, at hele landet bliver smadret”, citerede avisen Chri-stian Juhl for i februar – og AMK besluttede da, at Christian Juhl fortjente den Fredsrose, han nu har fået tildelt.

”Christian Juhl bringer tanken om fredelige løsninger ind i Folketinget på godt jysk, og derfor får han vores Fredsrose”, forklarede Tom Vilmer Paamand. AMK har uddelt sine Fredsrosor i mere end 50 år, og den er i nyere tid givet til så for-skellige modtagere som fredsaktivist Ulla Røder, fredsforsker Jan Øberg, musiker Henrik Goldschmidt, ingeniørfirmaet Rambøll og den tidligere chef for Jæger-korpset Poul Dahl – og består af et indrammet diplom og en rose.

LIDT OM FORENINGEN AMKs AKTIVITETER...*Af Hasse Schneidermann*

Som det fremgår af bladet i øvrigt, har foreningen gang i en lang række aktiviteter. Vores forening er med sine flere hundrede medlemmer fortsat en af de (meget relativt) større fredsgrupper, men har alligevel alene kun ringe gennemslagskraft. Bestyrelsen har derfor valgt at bruge en del kræfter på at fremme pacifistiske synspunkter i det tre år gamle netværk Fredsministerium, hvor vi arbejder sammen med de fleste af de andre overlevende fredsgrupper.

Bestyrelsesmedlemmer har således været meget aktive i både Fredsministeriums bestyrelse og på fællesmøderne. I foråret arbejdede Tom og Hasse med på programmet for Fredsministeriums telt under Folkemødet på Bornholm, hvor Frands og Tom var oplægsholdere og ordstyrere på flere workshops.

I løbet af sommeren skabte Hasse rammen for netværkets Fredsweekend, der blev afholdt i september som et udviklingsseminar om samarbejde med 35 repræsentanter fra de forskellige fredsorganisationer, og med Frands for bordenden. Resultatet blev fire fælles projekter: Modstand mod indkøb af kampfly, Fredsministeriums ”portefølje”, Mediesamarbejde i fredsmiljøet og Evaluering af dansk krigspolitik. De to sidste har hhv Tom og Hasse som tovholdere.

Som afslutning markerede vi FN's Internationale Fredsdag med et seminar om freds- og konfliktforskning med fredsforsker Isabel Bramsen og tidligere FN-ambassadør Tyge Lehman, fulgt af en velbesøgt fredskoncert med Middle East Peace Orchestra i the Dome of Vision på Københavns Havn.

Til både Folkemødet og Fredsweekenden producerede Tom et lækkert særnummer af AMKs nyhedsbrev, der gik som varmt brød både ved disse og senere arrangementer. Arne sørgede vanen tro for at alle indlæg på Bornholm og fra Fredsweekenden blev båndoptaget og lagt på nettet, som dokumentation og inspiration for de, der ikke var til stede.

Arne har også startet AMKs [Facebook.com/aldrigmerekrig](https://www.facebook.com/aldrigmerekrig). I øjeblikket arbejder Tom og Hasse på at formulere indhold og form på en kommende fredsbog for AMK. Tanken med er at skrive og udgive en lille ”Maggi-terning” med pacifistiske grundsynspunkter og ikkevoldelige alternativer til den førte krigspolitik. Trods fortsat svag dansk freds- og konfliktforskning håber vi at kunne producere et argumentationskatalog om fredelig konfliktløsning og ikkevold – med udgangspunkt i Majken Juhl Sørensens bog ”På barrikaderne for fred”, suppleret med synspunkter fra udenlandsk fredsforskning.

Poul ordner solidt regnskaber og kartotek, og har senest sørget for at kontingentet kan indbetales via mobilen med Swipp-systemet. Hermod sender velkomstpakker ud til nye, og arbejder stædigt på at etablere et militærnægtermuseum i samarbejde med Oksbøl Museum.

Frands er tovholder i projekt ”Organisationshåndbog”, hvor vi vil få alle de faste funktioner og aktiviteter beskrevet af de ansvarlige, sådan at den pågældende aktivitet nemmere kan videreføres og deles.

Al denne aktivitet blev planlagt på sidste Årsmøde i en ambitiøs handlingsplan.

Kontakt: Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Telefon: +45 97373163 E-mail: info@AldrigMereKrig.dk		Bank: Arbejdernes Landsbank, reg.nr. 5396 konto.nr. 0309139 Giro på posthus: nr. 80237278. Swipp: nr. 42667118 Regnskabsfører (kasserer): Poul Pedersen Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg, tlf. 8683 6690 Poul@AldrigMereKrig.dk	
Besøg vores websted: www.AldrigMereKrig.dk			
Hovedbestyrelse:			
Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn Mobil: 3042 0818. Mail: arne@aldrigmerekrig.dk		Tlf.: 9842 5542 www.ArneHansen.net	
Frands Wisbech Frydendal, Rådmands Boulevard 8 1th, 8900 Randers. Mail: frands@aldrigmerekrig.dk		Tlf.: 5176 8486.	
Geert Grønnegaard, Leragervej 8, 4174 Jystrup		Tlf.: 5752 8250	
Hasse Schneidermann, Markmusvej 18, 8410 Rønde Mail: hasse@aldrigmerekrig.dk		Tlf.: 2333 4460	
Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Mobil: 2062 31263. Mail: hermod@aldrigmerekrig.dk		Tlf.: 9737 3163	
Poul Pedersen, Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg Mobil: 4045 0847. Mail: mailto:poul@aldrigmerekrig.dk		Tlf.: 8683 6690 www.PAXmusik.dk	
Tom Vilmer Paamand, Klemstrupvej 5, 8550 Ryomgård Mobil: 5051 0328. Mail: tom@aldrigmerekrig.dk		Tlf.: 3694 8328 www.FRED.dk	
Suppleanter:			
Peder Frode Hansen Skårupvej 7, 7700 Thisted		Tlf.: 9797 4215	
Majken Jul Sørensen, Sparsnäs 1010, 66891 Ed, Sverige. Mail: majken@aldrigmerekrig.dk		Ny bog: AldrigMereKrig.dk	

AMKs Bestyrelse					
					
Arne	Frands	Frode	Geert	Hasse	Hermod
		Redaktionen modtager gerne stof fra medlemmer og andre, helst i elektronisk form og udenlandske tekster oversat. Redaktionen gør opmærksom på at henvisninger og artikler i bladet kan have indhold, der ikke nødvendigvis udtrykker redaktionens eller AMKs holdninger.			
Poul	Tom	Redaktion: Poul Pedersen og Tom Vilmer Paamand m.fl..			

Returadresse: Aldrig Mere Krig, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm

Bliv medlem af AMK Støt freden – "knæk et gevær med os Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere			
Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke-vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.	☐ Oplysning om Aldrig mere krig Inkluderet i medlemskabet er bogen " <i>Krudt uden Kugler</i> " og AMKs emblem	☐ Enkeltperson kr. 225 ☐ Par Kr. 300 ☐ Uddannelsessøgende Kr. 150 ☐ Pensionist Kr. 150 ☐ Civil Værnepligtig Kr. 150	
Navn ----- - Adresse ----- - Tlf. ----- - E-mail -----			
At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer. – derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager – det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke. Fred er en menneskeret – Krig er en forbrydelse mod menneskeheden Konflikter bør altid løses med fredelige midler Læs principprogram og vedtægter: AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm Se også Facebook.com/aldrigmerekrig			